

Poświęcenie

Pobożny wybór

„Wzywam was tedy, bracia, przez miłosierdzie Boże, abyście składali ciała swoje jako ofiarę żywą, świętą, miłą Bogu, to taka winna być duchowa służba wasza” – Rzym. 12:1

Okres Pamiątki, kiedy wspominamy ofiarę Pana Jezusa, jest szczególnie odpowiedni do tego, żeby rozmyślać nad swoim poświęceniem.

Poświęcenie to termin dobrze znany wśród Badaczy Pisma Świętego. Termin ten był również powszechny wśród Adwentystów, ruchu który utworzył się wokół posługi brata Williama Millera we wczesnych latach 1800 i który poprzedził ruch Prawdy. Jednak w większości społeczności Chrześcijańskich nieczęsto można spotkać się z tym określeniem, a jego znaczenie jest rzadko doceniane.

Jednym z powodów jest brak zrozumienia przyczyny Chrześcijańskiego powołania. Niektórzy błędnie przypuszczają, że jest to jedynie sposób, aby uniknąć strasznej kary w życiu pozaziemskim. Zwykłe wyznanie wiary i umiarkowanie moralna postawa wydają się zatem wystarczające do zabezpieczenia sobie miejsca w niebie.

Takie spojrzenie prowadzi do całkowicie błędnej interpretacji Bożego zamiaru. Bóg nie chce ocalić garstki ludzi zanim zniszczy, czy też uczyni coś znacznie gorszego, w stosunku do większości. Zamiast tego Bóg wyszukuje i wybiera spośród wierzących mężczyzn i kobiet, wybitne jednostki, które zostaną szczególnie uhonorowane w nadchodzącym Wieku Tysiąclecia. Wybrana klasa będzie panować z Chrystusem w niebie, jako duchowi przywódcy świata, aby doprowadzić resztę ludzkości do sprawiedliwości, pobożności i prawdy.

Wezmą w tym udział wszyscy zmarli w przeszłych wiekach, zmartwychwstali w Tysiącleciu. Jako że teraz Szatan i jego demony zachęcają świat do grzechu i ignorancji, dlatego potem Chrystus i Jego święci naprowadzą ludzi na drogę posłuszeństwa i zrozumienia (Obj. 20:1-3,6).

Wysokie standardy

Rozumiejąc wielki zaszczyt do jakiego powoływani są święci, można lepiej pojąć oczekiwania, jakie są wobec nich stawiane. Oczekiwania te mogą odnosić się do

czterech obszarów: 1) Pobożne Postępowanie 2) Rozwój Charakteru, 3) Badanie Pisma Świętego i 4) Posługa i Ofiara.

Pobożne Postępowanie. Kiedy Apostoł Paweł pisał swój pierwszy list do zgromadzenia w Koryncie w Grecji, zdawał sobie sprawę z tego, że niektórzy członkowie zgromadzenia dopuścili się najgorszych grzechów. Apostoł wymienił je w 1 Kor. 6:9,10 – wszeteczeństwo, bałwochwalstwo, cudzołóstwo (i gorsze), kradzież, chciwość, pijaństwo i oszczerstwo. Ostrzegł ich: „(...) Nie-sprawiedliwi Królestwa Bożego nie odziedziczą (...)” (1 Kor. 6:9). Bracia ci nie dopuszczali się tych występków, ale mieli takie doświadczenia z przeszłości: „A takimi niektórzy z was byli; aleście obmyci, uświęceni, i usprawiedliwieni w imieniu Pana Jezusa Chrystusa i w Duchu Boga naszego” (1 Kor. 6:11). Będąc obmytymi nie powinni wracać do dawnego postępowania, nie powinni tak też czynić poświęceni.

Postawa i zachowanie Chrześcijan, szczególnie tych którzy poświęcili swoje życie Bogu, zostały opisane przez samego Jezusa w Kazaniu na Górze. Są to: skromność, smutek nad grzechem, cichość, pobożność, miłosierdzie, czystość serca, czynienie pokoju i cierpienie prześladowań (Mat. 5:1-12).

Rozwój Charakteru. Charakter Chrześcijanina to wewnętrzna wartość, która owocuje pobożnym postępowaniem. Nasz charakter to suma zasad i cech, które są w naszych umysłach i sercach.

Nasz charakter wyraża się w naszym zachowaniu. Mimo to, Bóg zna nasze intencje nawet jeżeli nasze postępowanie nie jest wyrazem naszych intencji lub kiedy jest ono źle rozumiane przez innych. Jak „człowiek myśli w swym sercu, taki też jest” (Przyp. 23:7, przekład Biblii Króla Jakuba). „Czuźniej niż wszystkiego innego strzeż swego serca, bo z niego tryska źródło życia!” (Przyp. 4:23).

Najprostszą możliwą rzeczą jest zwyczajnie dać się ponieść światowym prądom. Jednak osoby, które poświęciły swoje życie dla Boga muszą się temu oprzeć, wiedząc że świat odciąga od Boga. „A nie upodabniajcie się do tego świata, ale się przemieńcie przez odnowienie umysłu swojego (...)” (Rzym. 12:2). „(...) Czy nie wiecie, że przyjaźń ze światem, to wrogość wobec Boga? (...)” (Jak. 4:4)

Rozwijamy Chrześcijański charakter przyjmując duchowe wartości i stosując je w naszych codziennych doświadczeniach.

Są dwa dobrze znane opisy Chrześcijańskiego charakteru. Jeden przedstawiony przez Apostoła Pawła: „Owo-
cami zaś Ducha są: miłość, radość, pokój, cierpliwość,
uprzejmość, dobroć, wierność, łagodność, wstrzeź-
liwość (...)” (Gal. 5:22,23). Drugi przedstawiony przez
Apostoła Piotra: „(...) Dołóżcie wszelkich starań i uzupeł-
niajcie waszą wiarę cnotą, poznaniem, powściągliwoś-
cią, wytrwaniem, pobożnością, braterstwem, miłością.
Jeśli je bowiem posiadacie i one się pomnażają (...), w
ten sposób będziecie mieli szeroko otwarte wejście do
wiekuistego Królestwa Pana naszego i Zbawiciela,
Jezusa Chrystusa. Dlatego zamierzam zawsze przypomi-
nać wam te sprawy, chociaż o nich wiecie i utwierdzeni
jesteście w prawdzie, którą macie” (2 Piotra 1:5-12,
streszczone).

Oby poświęceni Bogu skierowali swoje myślenie ku
górze (Kol. 3:2) i codziennie poszukiwali możliwości,
aby rozwijać swój wzorowy charakter.

Badanie Pisma Świętego. Jeżeli będziemy skoncen-
trowani na Bogu, będziemy chcieli znać jego plan, aby
być z Nim w harmonii. W czasach Apostoła Pawła, wielu
jego współbraci Żydów miało „gorliwość dla Boga, ale
gorliwość nierozsądną” (Rzym. 10:2). Powinniśmy być
równie gorliwi, ale gorliwość ta powinna być oparta na
znajomości Bożego Planu.

Jednym z głównych aspektów prawdy, który św. Paweł
usiłował wytłumaczyć braciom w swoich czasach, było
przejście z Wieku Żydowskiego do Wieku Ewangelii.
Analizując sposób w jaki Paweł przedstawiał ten temat,
możemy się wiele nauczyć o tym, w jaki sposób należy
badać Pismo Święte. Jedną z metod jest zrozumienie
typów, czy obrazów ze Starego Testamentu. Na
przykład, apostoł Paweł przedstawił w duchowym kon-
tekście żony Abrahama (patrz: Gal. 4:21-31), znaczenie
Dnia Pojednania (Hebr. 9:1-14, 10:1-10) oraz postać
Melchisedeka jako figury Chrystusa (Hebr. rozdziały 5 i
7). Inną metodą było czerpanie lekcji od proroków (pa-
trrz na przykład: Rzym. 9:23-33).

Ci, którzy poświęcili swoje życie dla Boga, również będą
chcieli znać plany i zamiary Boga, które teraz dochodzą
do skutku. Poznanie można zyskać wyłącznie poprzez
badanie Pisma Świętego, z pomocą różnych pomoc-
nych nauczycieli, których Bóg zapewnia łaską Ducha
Świętego.

Wszyscy powinni się zatem dokładnie zastanowić nad
tym, czym jest prawda w odniesieniu do Bożego Planu.
Należy poznawać Biblię poprzez ciągłe badanie, ażeby
wiedzieć, co zawiera. Biblia rozpoczyna się Starym Tes-
tamentem: historią poczynając od Adama, potem natch-
nione księgi: Joba, Psalmów, Przypowieści Salomona,
Księga Kaznodziei Salomona, Pieśń nad Pieśniami, a
następnie zapisy proroków. Na Nowy Testament składa-
ją się cztery Ewangelie, Dzieje Apostolskie, czternaście

listów Pawła, siedem autorstwa Jakuba, Piotra, Jana i
Judy oraz Księga Objawienia.

Należy badać prawdę z Biblią w rękę. Trzeba znaleźć
czas w ciągu dnia, aby czytać i przemyśleć zagadnienia
prawdy. „Abyście postępowali w sposób godny Panu
(...) wzrastając w poznawaniu Boga” (Kol. 1:10). „I o to
modlę się, aby miłość wasza coraz bardziej obfitowała
w poznanie i wszelkie doznanie” (Filip. 1:9). „Żadna pra-
ca nie jest bardziej szlachetną i uszlachetniającą niż
pełne czci badanie objawionych celów Bożych”
(Wykłady Pisma Świętego, Tom I, str. 13).

Posługa i Ofiara. Aktywna służba dla Chrystusa, pełna
ziemskich wyrzeczeń, jest częścią poświęconego życia.
Oznacza to, iż należy przeznaczać swój czas, siłę, en-
ergię, talenty i środki dla spraw Pana. Może to oz-
naczać otwarcie swojego domu na społeczność z
braterstwem. Może to oznaczać udział w
nabożeństwach zamiast spędzania czasu według włas-
nych zainteresowań i ziemskich zachcianek. Dla Apos-
toła Pawła oznaczało to podróżowanie w służbie dla bra-
ci, głoszenie prawdy, znoszenie fizycznej przemocy,
uwięzienie i wreszcie męczenną śmierć.

Doświadczenia poświęconych siostr i braci będą się
różnić od siebie, ale każdy powinien poszukiwać możli-
wości służenia prawdzie i pomocy braciom. Apos-
tołowie, którzy chodzili z Panem, zachęcali do tego i sa-
mi świecili przykładem: „Ale gdyby nawet krew moja
miała być dolana do ofiary i obrzędu ofiarnego wiary
waszej, raduje się i cieszą razem z wami wszystkimi; z
tego tedy i wy się radujcie i cieszcie razem ze mną”
(Filip. 2:17,18).

„A proszę was bracia: wiecie, że domownicy Ste-
fana byli pierwszymi wyznawcami w Achai i że
poświęcili się służbie dla świętych; proszę abyś-
cie i wy się poddali takim ludziom i każdemu,
kto współdziała i pracuje” (1 Kor. 16:15,16).

„Postanowiliśmy jednomyślnie posłać do was
wybranych mężów wraz z umiłowanymi naszymi
Barnabą i Pawłem, ludźmi, którzy oddali ży-
cie swoje dla imienia Pana naszego, Jezusa
Chrystusa” (Dz. Ap. 15:25,26).

Słowo „Poświęcenie”

Słowo to powszechnie używane wśród Badaczy Pisma
Świętego, wywodzi się bezpośrednio ze Starego Testa-
mentu. Ośiem różnych słów w Starym Testamencie uży-
tych zostało dla określenia poświęcania, poświęcenia,
poświęconych i poświęceń.

5144, nazar, oddzielić (dla świętej przyczyny), 4 Moj.
6:12. Fragment ten dotyczy przysięgi nazyrejskiego
obrazu na poświęcenie się Chryścjan Bogu. Wierny

składający tą przysięgę miał poświęcić się Panu na czas jego nazyreatu. Powinniśmy poświęcić ziemski styl życia na rzecz świętej przyczyny i oddania Bogu.

5145, nezer, coś co zostało oddzielone. 4 Moj. 6:7, „(...) gdyż na jego głowie jest znak poświęcenia (oddzielenia) się swojemu Bogu”. Ten fragment również odnosi się do składających przysięgę nazyrejczyka.

2763, charam, odosabniać, poprzez zakaz, aby poświęcić się postudze religijnej: „(...) poświęcić Panu ich mienie (...)” (Mich. 4:13). Fragment ten odnosi się do bogactwa narodów pogańskich, wykorzystanego dla dobrych celów podczas trwania Królestwa, po tym jak zakończy się Boży Sąd nad narodami. Nie jest to bezpośrednio związane z niniejszym rozważaniem.

6942, qadash, sprawiać, ogłaszać lub rozpoznawać czystość. Słowo to pojawia się trzy razy w odniesieniu do kapłanów: „(...) aby zrobili szaty dla Aarona, by wyświęcony pełnił mi służbę jako kapłan” (2 Moj. 28:3); „Namaścisz też Aarona i jego synów i poświęcisz ich na moich kapłanów” (2 Moj. 30:30); „(...) rzecz to kapłanów, synów Aarona, którzy są poświęceni na to, by kadzić (...)” (2 Kr. 26:18).

6944, qodesh, święte miejsce lub przedmiot: „Wszystko srebro i złoto oraz przedmioty z miedzi i żelaza poświęcone są Panu (...)” (Joz. 6:19). Cenne przedmioty narodów podbitych przez Jozuego miały wejść do skarbcza Pana. Te cenne przedmioty mogą przedstawiać Kościół (wybranych podczas Wieku Ewangelii). Można porównać ten zapis z Agg. 2:7,8 gdzie prorok opisuje jak Bóg wstrząsa narodami za pomocą srebra i złota, przedstawiającego Bożych świętych, przybywających aby chwalić Jego duchową świątynię.

Zwrotem najczęściej wykorzystywanym w języku hebrajskim dla kreślenia poświęcenia są właściwie dwa słowa używane razem, 4390 (mala, napełniać) i 3027 (yad, otwarta dłoń). W tym kontekście, napełniać otwartą dłoń oznacza kapłanów oddanych świętej służbie dla Boga i służących innym. Powinniśmy mieć „pełne dłonie” służby, która jest naszym przywilejem.

4394, milla, od 4390, napełnienie, czy też poświęcenie. Słowo to oznacza ofiary, przez które kapłani byli wyświęceni do służby. Słowo pojawia się sześć razy w 2 Moj. 29 i 3 Moj. 8, w odniesieniu do ofiarnego baranka. Raz odnosi się do dnia wyświęcenia kapłanów (3 Moj. 8:33).

Odniesienia do „poświęcenia” kapłanów izraelskich ma znaczenie również i dla nas, ponieważ jesteśmy nazywani kapłanami Pana, mającymi przywrócić świat do Pana w okresie Tysiąclecia Chrystusowego. Powinniśmy być poświęceni Bogu jak ci kapłani, albo nawet bardziej.

Nowy Testament

Słowo poświęcenie pojawia się dwukrotnie w Nowym Testamencie. Bardziej właściwe znaczenie pojawia się w Hebr. 7:28 i odnosi do Jezusa wyświęconego na arcykapłana: „Albowiem zakon ustanawia arcykapłanami ludzi, którzy podlegają słabości, lecz słowo przysięgi, która przysła później niż zakon, ustanowiło [greckie słowo Strong #5048, teleioo, „wypełnić, osiągnąć, dopełnić.” To greckie słowo użyte jest jeszcze dwadzieścia trzy razy w znaczeniu spełniony, doskonały, udoskonalony, zakończony] Syna doskonałego na wieki”.

Jezus jest teraz naszym arcykapłanem, ale w Wieku Tysiąclecia dołączymy do Niego jako kapłani dla świata: „(...) będą kapłanami Boga i Chrystusa i panować z nim [z Chrystusem] będą przez tysiąc lat” (Obj. 20:6). Poświęćmy nasze życie Bogu, aby później móc Mu służyć i naprawiać świat.

Drugi przypadek, który znajduje się w Nowym Testamencie pochodzi od greckiego słowa egkainizo, Strong #1457 i oznacza „odnowić, to jest inaugurować”. Słowo to pojawia się w Hebr. 10:20 i odnosi się do drogi nowej i żywej, „którą otworzył [zainaugurował] dla nas [Chrystus] poprzez zasłonę, to jest przez ciało swoje”.

Ten werset przypomina o tym, że kiedy Jezus umarł na krzyżu, zasłona w świątyni rozdarła się na dwoje (Mat. 27:51). W Starym Testamencie zasłona oddzielała miejsce Święte od Najświętszego; z dużym prawdopodobieństwem zasłona w świątyni podobnie. Śmierć Chrystus otwiera nam zatem dostęp do obecności Bożej, przez Chrystusa. Obecne powołanie w Wieku Ewangelii do poświęcenia życia dla Boga nie zostało udostępnione ludziom z wieków przeszłych, nawet tych najbardziej sprawiedliwych. Powołanie to jest szczególne i zostało umożliwione – zainaugurowane – śmiercią Chrystusa na krzyżu.

To samo greckie słowo, #1457, egkainizo, użyte zostało jedynie w Hebr. 9:18: „Dlatego i pierwsze przymierze nie zostało zapoczątkowane [zainaugurowane, poświęcone, egkainizo] bez rozlewu krwi.” Używając tego słowa dla określenia inauguracji starego przymierza z Izraelem i wobec nowego powołania dla Kościoła, dowiadujemy się, że poprzednie było typem, figurą, czy wyobrażeniem późniejszego. W obu przypadkach konieczna była ofiara krwi. Przy ustanowieniu Zakonu były to ofiary składane ze zwierząt (2 Moj. 24:5). Przy ustanowieniu niebieskiego powołania, ofiarą był sam Jezus, ukrzyżowany na Kalwarii (Hebr. 9:15). Zapisy Hebr. 9:18 oraz 10:20 jako jedyne wersety, które używają słowa egkainizo, są dodatkowo połączone ze sobą słowami, które następują po każdym z nich. Hebr. 9:19 wspomina o pokropieniu Izraelitów krwią, która ustanawiała Przymierze Zakonu. Hebr. 10:21 mówi o pokropieniu serc krwią Chrystusa. Równoległość, jaka

jest tutaj budowana przez apostoła Pawła polega na porównaniu ustanowienia Przymierza Zakonu z Izraelem w czasie Wieku Żydowskiego z lepszym przymierzem, jakie stosuje się do Chrześcijan w czasie Wieku Ewangelii.

W ten sposób Jezus zapewnił okup za ród Adama. Ci, którzy poświęcają swoje życie dla Boga podczas Wieku Ewangelii, otrzymują odkupienie zapewnione tym okupem teraz, podczas gdy świat otrzyma odkupienie później, podczas Wieku Tysiąclecia.

Czy wszyscy Chrześcijanie są poświęceni?

Byłoby dobrze, gdyby tak było, ale nie wszyscy są. Wielu wierzy w Boga, wierzy w Jezusa jako zbawcę i doceniają to, co zapewnia Bóg. Stronią i powinni stronić od grzechu i złego, ale nie wyrażają dziękczynienia przez poświęcenie samych siebie. Inni poświęcają czas na uczestnictwo w nabożeństwach, przekazują środki na cele charytatywne, angażują się w pomoc innym. To jest wskazane. Jednak aby połączyć się z Chrystusem, należy zrobić kolejny krok, którym jest rozmyślnie i świadome poświęcenie swojego życia dla Boga (Mat. 16:24; Rzym. 6:3,4).

W następstwie tej decyzji powinien nastąpić symboliczny chrzest w wodzie, jako świadectwo swojego wyboru dla innych. Jeżeli ktoś nie rozważał poświęcenia, powinien się nad tym zastanowić. Dobrze jest przeczytać słowa naszego Pana relacjonujące Jego decyzję w Łuk. 14, od wersetu 26 do końca rozdziału.

Postarajmy się wczuć w tą sytuację. „(...) Jezus wszedł w sabat do domu jednego z przedniejszych

faryzeuszów (...)” (Łuk. 14:1). Niektórzy z przebywających w domu byli przyjaciółmi, inni nie, ale wszyscy przyglądali się Jezusowi i słuchali Jego rad. Mówił o uniżeniu (werset 11) i dawaniu bez oczekiwania niczego w zamian (werset 14).

Jeden ze współbiesiadników powiedział: „(...) Błogosławiony ten, który będzie spożywał chleb w Królestwie Bożym” (werset 15). To skłoniło Jezusa do wygłoszenia przypowieści o dobrym człowieku, który przygotował wieczerzę i wysłał sługi, aby zaprosili gości. Przedstawia to zaproszenie do duchowego Królestwa Pana, które Bóg poprzez Chrystusa rozszerzył. Większość z zaproszonych odmówiła, podając taki czy inny powód. Człowiek więc zaprosił innych, ponieważ nalegał: „(...) niech będzie wypełniony dom mój” (werset 23).

Potem Jezus wyszedł, „A szły za nim liczne tłumy (...)” (werset 25). Odwrócił się i przemówił do nich słowami spisnymi w wersetach 26-35. Jeżeli ktoś poświęcił już swoje życie, jest to wspaniała odpowiedź na Jego zaproszenie. Jeżeli nie, należy się zastanowić, czy tego nie uczynić.

Należy mieć na uwadze obiecane błogosławieństwa i warunki ich otrzymania: „Tym, którzy przez trwanie w dobrym uczynku dążą do chwały i czci, i nieśmiertelności, da żywot wieczny” (Rzym. 2:7). Należy pamiętać o przywileju bycia razem z Chrystusem, w niebie, aby błogosławić wszystkie rodzaje ziemi podczas Wieku Tysiąclecia. Powołanie zostało rozszerzone, ponieważ Bóg pragnie abyśmy przyjęli Jego zaproszenie: „Taka jest bowiem wola Boża: uświęcenie wasze (...)” (1 Tes. 4:3).

Redakcja